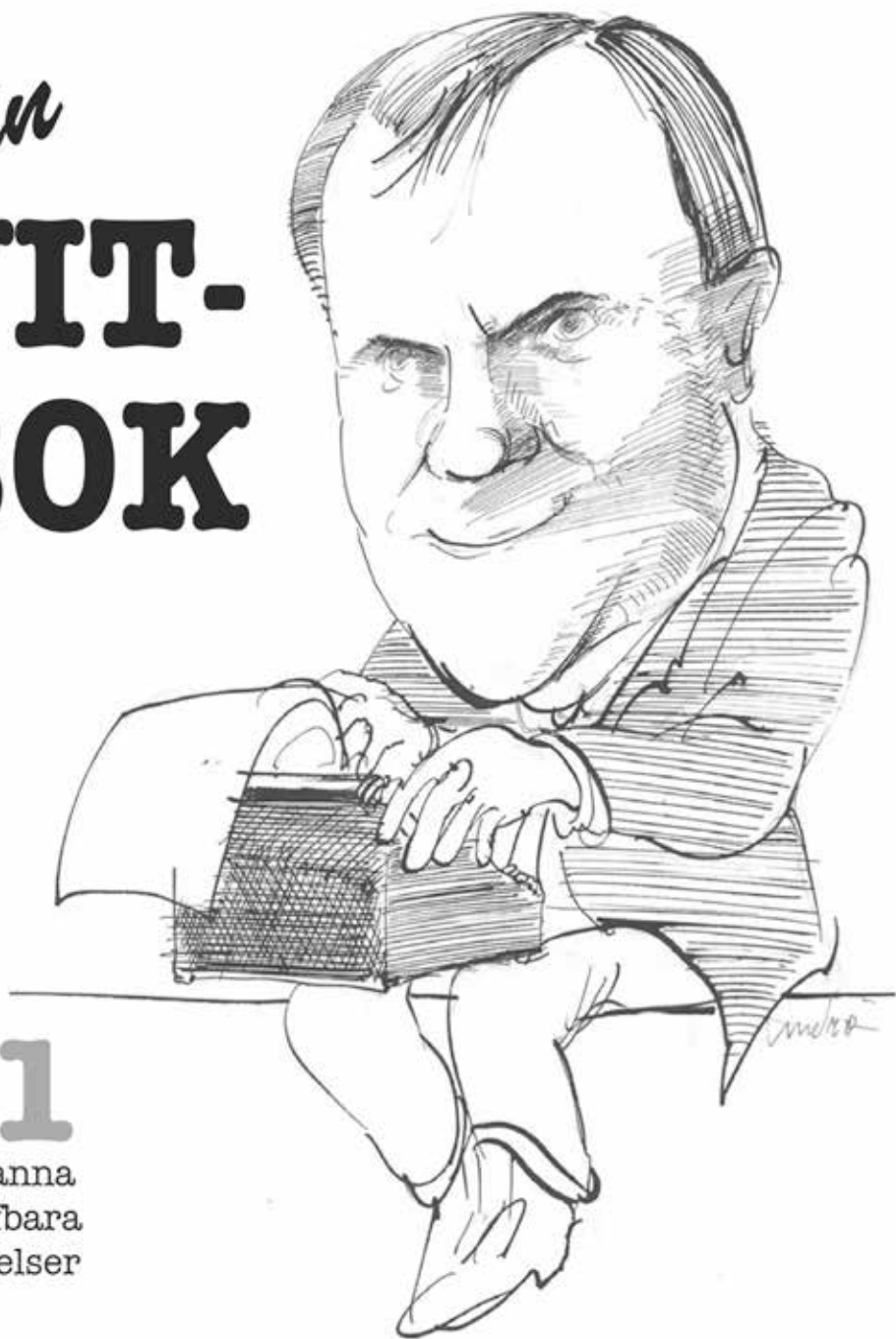

min

VIT- BOK

21

helt sanna
ostraffbara
berättelser

BENGT PLOMGREN

ISBN: 978-91-980510-5-6
© Bengt Plomgren 2013
bengt.plomgren@spiramedia.se

Teckning på omslaget: André Prah

Utgivare: Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se

INNEHÅLL:

Förord / 7
När Bengt blev Beppo / 8
Gripen av polisen för stöld av egen moped / 12
”Varför hälsar ni inte – soldat?” / 16
När farsan blev Tarzan / 20
Farsan går på händer. Det är då det händer / 22
Pappas simning till Förö / 25
Kalles punsch som är ”världsberömd” / 28
”A Presbyterian, please!” / 32
Hjälte för tio törstiga / 35
När vanligt gräs blev gräsligt gräs / 38
Jimi Hendrix och jag / 41
Var ”taskig” mot tjej. Fick säng som tack / 46
”Du är inte riktigt klok” / 51
”Har du en borste till?” / 55
Nattens drottning – morgonens spillra / 58
”Du MÅSTE! Han kan inte!” / 61
Bakhjulet körde om bilen i 110 km/tim / 66
Viltträffar med bil och en liten kattastrof / 72
Långa resan för farfars thekanna / 75
Skulle bara ta ett dopp – fick se kungens snopp / 79
Fel tomte dök upp / 82

Förord

Jävla tjat om att jag borde skriva en bok. Jag gjorde som min kompis Ulf och hans tvillingbror Torkel. Jag letade fram och samlade ihop en del berättelser som varit publicerade i andra sammanhang. De putsade jag till lite grann. Sedan gjorde jag skriftliga berättelser av några, som tills nu bara varit mina muntliga berättelser. Till sist letade jag i mitt inre efter episoder jag vare sig berättat eller nedtecknat.

Detta blev 21 stycken helt sanna ostraffbara berättelser i den lilla "vitbok" du nu håller i handen.

Teckningen på mig är gjord av journalisten, illustratören och konstnären André Prah. Den gjordes 1986 då jag var chefredaktör för Ericssons koncerttidning Kontakten. Teckningen illustrerade mina små kåserande krönikor i tidningen. Den låg under vinjetten "Undertecknat", fyndigt värre. Originalet hänger inramat hemma hos mig ihop med andra inramade teckningar av mig på min egen "Wall of Fame".

Inte mycket till bok? Vad hade du väntat dig? Da Vinci-koden på drygt 500 sidor?

Håll till godo! Och huka er för det är stor risk för ytterligare en bok med 21 nya berättelser om ett år.

Eder

Bengt Plomgren

(även kallad "Beppo", se sid 8)

I.

När Bengt blev Beppo

Jag heter Karl BENG T Plomgren. Mitt tilltalsnamn är alltså Bengt. Men mitt officiella smeknamn är Beppo. Så här gick det till när jag blev Beppo.

►Kärt barn har många namn och vi är många som i olika faser av våra liv haft olika smeknamn och ibland även öknamn. Heter man Plomgren så tycker flera i de unga åren att man kan hitta på skojnamn med koppling till plommon. Så "Plommon" är nog ett av namnen jag kallats av kamrater i pojkåren. Ibland när vi retade varandra så hände det också att "Plommon" fick en ändelse så att namnet blev en hatt. I realskolan hittade vi på namn till varandra. Jag blev "Maxie". Men jag har ingen aning om varför. Framför allt i Stockholmstrakten så kan också Bengt bli Benke eller till och med Bengan.

Ett av de märkligare smeknamnen jag haft är "Esso", eller ibland "Esso Besso". Det kom till i gänget i Onsala i början på 60-talet. Där vet jag precis hur det uppstod. Det här är långt innan det var populärt med t-shirts med motiv eller text. Bensinbolaget Esso körde en kampanj om "en Tiger i tanken". Med några tankningar så fick man köpa en t-shirt billigt där det stod Esso under en glad tiger. Jag var ny i Onsalagänget och hade på mig en sådan t-shirt. Några i gänget kände jag, men de flesta var nya bekanta. Så en av

tjejerna tyckte det var enklast att kalla mig för just Esso. Det där var bara en skojgrej på en fest. Men det hängde med så pass att jag med några års mellanrum i Onsala blev påmind om det även när jag normalt kallades Bengt eller Beppo.

Esso Besso

Hösten 1988 blev jag påmind om det på ett märkligt sätt. Jag var chefredaktör för Ericssons koncerntidning Kontakten och var ihop med en fotograf i London. Dagen innan vi skulle åka hem insåg jag att Sverige skulle spela VM-kval i fotboll mot England på Wembley nästa dag. Vi förlängde en dag och lyckades få tag i biljetter.

När vi stod och trängdes i kön för att komma in hörde jag bakifrån någon ropa "Esso, Esso, Esso Besso". Jag tänkte vad i helsicke är detta. Det är en svensk röst som ropar mitt gamla smeknamn från Onsala. Kan det stämma? Jag vände mig bakåt. Jo det stämde. Där stod Åke Grönlund från Onsala och hade fått syn på mig. Han kom inte ihåg vad jag hette. Men Esso kom han ihåg. Hur det gick på matchen? Jo det var det största publikevenemang jag

varit på. Där var 66 000 åskådare och matchen slutade 0-0. Matchen betraktas som Glenn Hyséns bästa i karriären. Den svenske mittbacken bröt alla engelska anfall, han glidacklade, han nickade bort bollen, han var överallt. Jag har kvar biljetten inramad. Men då var jag alltså redan Beppo sedan 20 år tillbaka. Till skillnad mot andra smeknamn är Beppo något jag hittat på själv.

L till P blev Beppo

Jag gjorde min journalistpraktik på Hallandsposten i Halmstad hösten 1968. På måndagar skickades man ut för att gå på biopremiär. Det fanns naturligt-

Lyckad reklam på sin tid

vis flera biografier på den tiden. Kulturjournalisten gick på de konstnärliga filmerna. Övriga medarbetare och jag fick ta hand om de mer lättviktiga alstren. Jag skrev under med mitt namn de två första gångerna jag skulle recensera film. Men övriga medarbetare använde signaturer när de skrev recensioner. Till exempel så kallade sig redaktionssekreteraren Sven-Olof Carlsson för Solon. (Solon var högste ämbetsmannen i antikens Aten).

Förr i tiden var det mycket vanligare än idag med signaturer för journalister. En del signaturer blev ju klassiska varumärken för kända journalister som till exempel Bang för Barbro Alving och Jolo för Jan-Olof Olsson. Jag bestämde mig för att jag skulle ha en egen signatur som skulle fungera som ett smeknamn. Med Solon som inspiration gick det snabbt. En måndag när jag skulle iväg för att recensera film så satte jag mig ner och började leka med bokstäverna i mitt namn. Bengt Plomgren, Beplo! Nej kanske inte Beplo. Men det räckte med att byta "l" till "p" så blev det Beppo. Saken var klar. Jag var hädanefter Beppo. Signaturen fick avsluta recensioner av t ex Beatlesfilmen "Yellow

Submarine" och Tommy Steeles "Half a sixpence".

Sedan dess har den avslutat många texter av mest det lättare tyckande slaget och även blivit en del av mig själv. Beppo är ju ett clownnamn. Passar bra för mig som clownar en hel del men samtidigt bakom scenen har ett stort allvar och lite vemod i ett känsligt öga! ●

II.

Gripen av polisen för ”stöld av egen moped”

Har ni blivit gripna av polisen, blivit förda till polisstation, misstänkta och pressande förhörda för ett brott ni inte begått? Trodde väl det. Men det har jag. Så här gick det till.

► Jag hade nyss fyllt femton år. Att fylla femton kallades redan då i slutet på 50-talet att "fylla moped". Men jag skulle till skillnad mot flera av mina jämgamla kamrater inte ha någon moped direkt när jag fyllde femton. Ett par andra som var året yngre räknade dagarna till de blev femton och kunde få eller köpa sin moped.

Jörgen och Lennart var året yngre än jag och de suktade efter moped. De var dessutom mer tekniskt intresserade och motor-kunniga än jag. De hade fått nys om ett renoveringsobjekt som en kille några kvarter nedanför Björkekärr ville sälja. Idén blev att vi tre skulle köpa den ihop och de två skulle fixa den i skick. Vi skulle betala 50 kronor var och våra föräldrar skulle inget få veta. Sagt och gjort. Vi träffade killen utanför familjens villa och betalade 150 kronor.

Sedan så ledde vi den ej körbara mopeden på gångvägar och stigar upp till våra kvarter i Björkekärr. Föräldrarna skulle alltså inget få veta. Så till slut när vi var nära våra hus ledde vi mopeden en bra bit in i skogen. Där låste vi den mot ett träd.

Men just när vi vek av från gångvägen in i skogen på fredags-

eftermiddagen mötte vi två äldre damer på promenad.

De såg mycket misstänksamt på vad vi gjorde och viskade spánt till varandra när de tittade efter oss.

Poliser från ingenstans

Vi blev oroliga för deras reaktioner. Tänk om våra föräldrar skulle få reda på vad vi hade gjort. Men det var inte föräldrarna som fick reda på det först, det var polisen.

Nästa dag skulle pappa, mamma och jag först åka ut till Högsbo skjutbana där pappa skulle vara med i någon tävling. Därefter skulle vi ut för några timmar till sommarstället på Stora Förö.

Men det där med mopeden var spännande. Jag gick först iväg för att titta till den och sätta dit ett riktigt lås, istället för det enkla vi satte dit dagen innan.

När jag låste upp dök det upp två poliser från ingenstans. Damera hade larmat och polisen hade haft "den stulna" mopeden under bevakning och nu kom ju "tjuven". Jag blev nästan panikslagen.

De ställde frågor om ägare. Jag sade att jag ägde den ihop med två kompisar och att vi hade köpt den igår. Men jag vågade inte

säga namnet på kompisarna. Då skulle de ju få skäll av sina föräldrar. De som inte ens var femton år. Jag rörde ihop allting när de fortsatte fråga. Jag kom inte heller ihåg namnet på den vi hade köpt mopeden av. Det var ju Jörgen och Lennart som kände honom lite, inte jag.

”Du ska med till polisstationen, du är misstänkt för mopeditstöld”, sade en av poliserna.

Du har stulit!

Det blev transport till polisstationen på Falkgatan i Redbergslid.

Då förstod jag att jag måste namnge Jörgen och Lennart. Jag var jättenervos, men sade ändå deras namn och telefonnummer. Men de hade redan åkt med sina familjer till sina sommarställen och ingen svarade.

Polisen som förhörde mig började tappa tålamodet.

”Är det inte lika bra att du säger som det är nu. Du har stulit den här mopeden, eller hur?”

”Nej, vi har köpt den.”

”Men du kan ju inte ens namnet på den du säger att ni har köpt den av.”

På den tiden fanns det en ganska känd komiker, imitator som hette Mats Bahr. Hans efter-

namn fanns i mitt huvud när jag försökte komma ihåg namnet på säljaren. Polisen slog i katalogen på Bahr. Ingen ens i närheten av rätt adress där vi köpt mopeden.

Polisen gav upp.

”Du blir kvar här ett tag tills du inser att du måste erkänna att du stulit mopeden.”

Då äntligen ramlade polletten ner i mitt överhettade huvud.

”Nu kom jag på det. Han heter inte Bahr. Han heter Dahr, Andreas Dahr. Han bor på Ulveliden i Torpa.”

Missat erkännande

Polisen slog upp katalogen, hittade Dahr, ringde och fick svar. Pappan prästen svarade. Ropade på sonen som fick komma till telefonen.

Han fick skamset medge att han dagen innan sålt sin trasiga moped till tre killar från Björkekär.

Andreas var skamsen och lär ha fått skäll av sin pappa. Han fick nämligen inte sälja sin moped. Den skulle istället iväg för lagning på verkstad.

Polisen var nästan knäckt. Han hade missat att få ett erkännande från en debuterande ungdomsbrottsling.

Jag började bli lite kaxig nu.

”Mina föräldrar undrar nog var jag är. Pappa skulle skjuta på Högsbo skjutbana klockan 11.00.

Klockan var nu 10.15.

”Ut med dig och in i bilen”, väste polisen.

Sedan drog han iväg från Falkgatan i full fart, förbi Redbergsplatsen, Härlanda, Munkeback och på rakan förbi Vidkärrs Barnhem tittade jag på hastighetsmätaren. Den stod på 120 km/tim! Upp i Björkekärr och jag visade in till vänster och höger mot Lådämnegatan. Där stod pappa och mamma vid bilen och trampade nervöst och undrade var jag var. Polisen tvärnitade och släppte ut mig och drog sedan iväg med skrikande däck.

”Vad är det som har hänt?” frågade pappa.

”Jag ska berätta i bilen”, sade jag. ●

III.

”Varför hälsar ni inte – soldat?”

Streck, stjärnor och kronor! Vad kan man om militära gradbeteckningar efter ett par timmar i lumpen? Inte ett smack. Så här gick det för mig när jag mötte regementschefen överste Gråberg på min första dag på KA4 den 25 november 1963.

► Jag var nitton år och hade tagit ett sabbatsår från gymnasiet. Efter att ha jobbat några höstmånader skulle jag rycka in på KA4 i Göteborg måndagen den 25 november 1963. Fredagskvällen 22 november satt jag med föräldrarna och tittade på TV. Då kom chockbeskedet att USA:s president John Kennedy hade mördats i Dallas.

Lördag eftermiddag 23 november skulle jag träna bandy på Ullevi uterink. Jag hade lockat med en sommarkompis till träningen. Han var året yngre än jag. Men som så kallad kanin hade han ryckt in året innan på KA4 och var nu korpral. Så vi skulle mötas flera gånger de närmaste månaderna. Men vi möttes också denna lördag. Vi möttes tungt i en kollision framför mål. Jag brakade i isen och slog mig rejält i höger överarm.

Jag var skadad och orolig när jag ryckte in på måndagen. Skadad efter mordet på Kennedy och orolig för att min armkada skulle äventyra min inryckning. Inryckningen blev mycket riktigt äventyrlig. Men på ett helt annat sätt än jag hade trott.

Vid läkarundersökningen blev jag inte godkänd direkt. Jag berättade vad som hade hänt under

lördagen. Det syntes också att jag hade ont. Så beskedet blev: ”Du måste röntgas. Om du har en spricka i armen blir du inte godkänd. Då får du vänta ett år till med att göra lumpen.”

Ojoj. Fjärilar i magen. Hela min planering var på väg att spricka – för en förmodad spricka.

”Du ska ta dig härifrån direkt till Sahlgrenska. Här är remissen. När du är klar åker du tillbaka hit. Om du inte har någon spricka i armen, då blir du godkänd”

Hälsa på befäl

Men som nyinryckt får du egentligen inte lämna regementsområdet förrän andra helgen. Först ska du klara det mest elementära militära, som att till exempel hälsa på befäl på rätt sätt. Men jag fick inte heller lämna regementsområdet i civila kläder, vilket jag ville. Så jag skickades iväg i full permissionsuniform efter att ha legat i lumpen i knappt två timmar.

Nu blev jag jätteorolig. ”Vad gör jag om jag möter något befäl? Jag har ingen aning om hur man hälsar eller vem jag ska hälsa på.”

”Då får du förklara varför, om något händer”.

Jag klarade mig till Sahlgrenska. Men jag tittade ner så fort jag såg något uniformsliknande, till exempel en brevbärare. Dessutom gick det bra med röntgen. Jag hade ingen spricka i armen. Det onda skulle gå över om några dagar.

Lättad åkte jag spårvagn tillbaka till KA4 på Kärningberget. Jag visade mina papper i vaken och blev insläppt. Bara några hundra meter kvar till räddningen på förläggningen.

Då såg jag två uniformsklädda mogna män som närmade sig från höger. En kraftig lång man gick sist. Han hade stor mössa med skärm. Framför honom gick en kort spenslig man med mössa utan skärm.

Jag försökte skynda på mina steg och titta ner så mycket som möjligt. Men det var för sent. Snett bakom mig hörde jag ett vrål: "Varför hälsar ni inte – soldat?"

Underhuggare

Det var den lille som gick först som hade skrikigt. Jag vände och gick stammande tillbaka mot de båda blåklädda uniformsgubbarna. "Jo ursäkta, jag heter Bengt Plomgren, jag har ryckt in idag, jag har blivit ivägskickad till

Sahlgrenska för att... jag vet inte hur man hälsar, ursäkta mig, här är mitt papper, ursäkta mig..."

Tystnad och läsning några sekunder. Pappret tillbaka. Sedan gjorde den lille mannen honnör och sade bestämt med återhållen ilska: "Fortsätt-mot-förläggningen". Sedan gick de båda mot kasernvaken.

Jag berättade hela historien för de nya kompisarna när jag kom tillbaka. "Men vet du vilka befäl det var?"

"Nej jag har ingen aning", sade jag. "Men han den store längst bak med stora mössan, han var nog en hög chef. Den lille som skällde ut mig, det var nog hans underhuggare."

På fredag skulle vi vara i pjäs-hallen på förmiddagen. Vi raddade upp oss i bänkarna för att bli välkomnade av regementschefen överste Gråberg. Jag satt längst fram. Först kom stabschefen major Carlberg och sade några inledande ord. Jag kröp ihop till en storlek mindre, där på min plats längst fram. Killen intill mig såg hur jag reagerade. "Vad är det Plomgren?"

Jag viskade: "Det var han som stod bakom den lille som skällde ut mig."

Sedan kom överste Gråberg in.

Det var han som var den lille! Jag ville försvinna ner genom golvet när han tittade över oss alla och, tyckte jag, mest av allt på mig. Men jag kunde inte försvinna. Men jag blev nog ytterligare två storlekar mindre. ●

20-årige vicekorpralen Bengt Plomgren på vakt vid Carlstens fästning i Marstrand hösten 1964. Bilden togs av Göteborgs-Postens legendariske popskribent Hasse Sidén. Jag Bengt gjorde mina sista veckor under värnplikten i Marstrand. Hasse Sidén som var nio år äldre gjorde repmånad.

IV.

När farsan blev Tarzan

Sommaren 1986 gjorde min son Tobias och jag en flottfärd på Klarälven tillsammans med min kusin Christina, hennes man Ossi och deras son Patrick. Vi slet och kämpade en hel regnig vecka. Men i efterhand är det ändå de roliga episoderna vi minns mest. Som när farsan blev en bejublade Tarzan.

► Jag ville göra en äventyrsresa med min då sexårige son Tobias.

Vi skulle åka flotte på Klarälven i en vecka. Arrangören avrådde.

”Det är inte så enkelt som du tror. Du klarar det inte ensam med en sexåring.”

Så jag frågade mina släktingar från Österrike. De brukar besöka oss varje sommar på Onsala. Jo det lät spännande tyckte de, speciellt då nästan 16-årige Patrick.

Det blev en vecka vi aldrig glömmer. Det tog en hel dag att bygga flotten med rep. Sedan gled vi iväg i sen eftermiddag i en fart av två-tre kilometer i timmen.

Vi tyckte vi var förberedda. Det var vi inte. Vi fick ständigt passa på så flotten inte gick fel och fastnade på för grunt vatten.

Ordern ”stöt ut” kan vi fortfarande höra i minnet. Vi hade för lite vatten under flotten och för mycket över flotten. Det regnade nämligen rejält flera av dagarna.

Redan andra kvällen var vi genomblöta när vi slog läger i två små tält. Ossi agerade räddare i regnet och byggde skydd och lyckades ställa tälten på underlag av grenar, så botten kom upp från det blöta underlaget.

Vi fick lära oss att på karta och med blicken långt framåt sikta på en plats där vi kunde stanna för natten. Om vi inte låg rätt i älven

långt i förväg kunde vi missa den siktade platsen.

Kväll fyra hade vi gjort ett par små ankringsmissar när vi till slut siktade en perfekt udde att slå läger på. Men hur vi än stötte med våra långa stavar på höger sida så kom vi inte tillräckligt nära udden till vänster. Vi skrek ut vår besvikelse när vi insåg att vi inte skulle hinna stanna. Vi var kanske 25 meter ut i älven när jag fick en idé och agerade snabbt.

Jag blev Tarzan. Jag slängde av mig alla kläderna, tog ena ändan av ett långt rep i munnen och gav Ossi den andra ändan.

”Håll i”, ropade jag, dök i och crawlade så snabbt jag kunde in mot det grunda.

Tobias stod och hoppade på flotten och ropade ”heja pappa, heja pappa”.

Det hjälpte. I sista stund innan repet tog slut nådde jag botten, ställde mig naken, bredbent och bakåtlutad och bromsade in den tunga flotten.

Vilken känsla när flotten stannade upp och jag sakta kunde dra den in till udden med besättning och proviant.

Vi fick vår perfekta udde för natten. Och jag fick prova på många pappors dröm – när den lille sonen såg farsan som Tarzan.

